

[Hauch.]

anbringe dem paa Steder, hvor Forrentningsmulighederne er væsentlig højere. Jeg mener dog, man maa kunne tale, om jeg saa maa sige, ganske roligt og lidenskabsløst om den Kendsgerning, som ikke lader sig afvise, at naar man ikke bortfjerner de 4½ og de 5 pCt.'s Realkreditpapirer, vil man ikke i det lange Løb, hvad jeg ogsaa i kraftige Udtryk har sagt ved denne Sags første Behandling, kunne fastholde det Standpunkt, at Renteloven skal fortsætte.

Jeg vil i denne Forbindelse ogsaa nævne, at naar den høje Regering under denne Forhandling er naaet til at stille et Ændringsforslag til sit eget Forslag, som gaar ud paa, at Tvangsrenteloven skal udløbe til 11. December Termin, og man fører hele sin Polemik, i hvert Fald i Realiteten, paa dette Renteproblem, kan man da saa ikke fra den høje Regerings Side se, at naar man frafalder den Termin, som oprindeligt var knyttet til dette Lovværk, og flytter den til December Termin 1935, saa er der ikke just et gabende Svælg mellem dette Tidspunkt og den 15. Juli? (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Vi forpligter os ikke til at ophæve Bestemmelsen den 15. December). Jeg tænker, at den højtærede Indenrigsminister vil faa Lejlighed til at udvikle sine Synspunkter! Det forekommer mig, at Argumentationen mod den 15. Juli for den høje Regerings Vedkommende ikke er styrket ved den Omstændighed, at den selv ikke foreslaar Loven forlænget ud over December Termin.

Naar den højtærede Indenrigsminister henledte Opmærksomheden paa, at Husmandskreditforeningerne efter Forslaget i Søndagsbrevet var gunstigere stillet, saa er dette rigtigt. Men den højtærede Indenrigsminister kan vel ikke være ganske blind for, at dersom der skulde ske Ændringer i det Forslag efter de Opfattelser, der har fundet Udtryk fra os, som var med til at føre disse Forhandlinger, var her et af de Omraader, hvor der kunde tænkes at komme et Ændringsforslag. I øvrigt skal jeg meget villigt erkende, at vi fra Venstres Side — det gælder ikke alene mit Partis højtærede Formand og mig, men det gælder hele Partiet, og det gælder tillige Det konservative Folkeparti — er villige til at medvirke til en Ordning, hvorefter det Forhold, som knytter sig til Husmandskreditforeningernes dobbeltmøntede Obligationer, bliver ordnet. Den højtærede Indenrigsminister ved jo udmærket godt, at dersom han fremsætter et Lovforslag derom, har han de allerbedste Udsigter til, at dette vil faa en endogsaa

baade hurtig og smertefri Gang gennem den høje Rigsdag, og jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister at overveje, om det, naar en saadan Mulighed foreligger, maaske ikke er forkert ikke at udnytte den.

Den højtærede Indenrigsminister gjorde nogle Bemærkninger om den Udtalelse, jeg fremsatte i Forbindelse med min Omtale af Pressens Stilling. Jeg skal ikke fordybe mig stærkt heri, men kan maaske have Lov til at sige, at jeg skulde tage meget fejl — og mere fejl, end jeg plejer —, om ikke Forholdet er det, at den højtærede Indenrigsminister for sit Vedkommende paa et vist Tidspunkt af denne Sags Udvikling just heller ikke følte nogen stor Begejstring for den Offentliggørelse, som havde fundet Sted i Pressen. Jeg skulde tage meget fejl i saa Henseende, og naar det er Tilfældet, kunde vi maaske afstaa fra at komme ind paa en nærmere Drøftelse af dette Presseproblem.

Jeg vil dernæst sige, at jeg i al Almindelighed er tilfreds med, at man ikke fra den højtærede Statsministers Side, hvad jeg meget paaskønner, og i og for sig heller ikke fra den højtærede Indenrigsministers har haft noget at bemærke til den Udredning, jeg fandt det fornødent at give det høje Ting vedrørende hele denne Sags Forhistorie. Saaledes som Sagen var kommet til at ligge, maatte det efter min Opfattelse gøres, og jeg fandt det naturligt, at det var mig, der gjorde det.

Den højtærede Indenrigsminister gjorde dog en Tilføjelse, som maaske kunde give Anledning til Misforstaaelse, og da det er mig særdeles magtpaaliggende, at man ikke i dette høje Ting faar Indtryk af, at den Fremstilling, jeg har givet, ikke kan staa for en nærmere Undersøgelse, maa jeg gøre en Bemærkning i den Anledning. Den højtærede Indenrigsminister henviste til, at jeg havde søgt ham i Indenrigsministeriet. Men den første Samtale om disse Forhold fandt Sted herude i Vandrehallen, og jeg vil oven i Købet nærmere kunne angive Stedet, hvor den blev ført. Under denne Samtale henviste jeg til, at jeg ikke kunde føre den politiske Forhandling med Indenrigsministeren om det Spørgsmaal, her var Tale om, men ønskede han i saa Henseende noget, kunde han henvende sig til mit Partis Formand, og den højtærede Indenrigsminister — dette er blevet gjort nødvendigt ved den højtærede Indenrigsministers Bemærkning — sagde da til mig: Ja, det er udmærket, men vil Deres Partis Formand overhovedet føre en Samtale om disse Ting? Jeg svarede den højtærede Indenrigsminister: Det kan jeg ikke vide, for det har jeg ikke talt med